

Константиъ Зидаровъ

Ангелогласниятъ пѣвецъ Иоанъ Кукузель

Единъ великъ българинъ въ миналото

Той живѣлъ въ онова далечно време, когато България била подъ византийско робство (1018—1186). Цѣлиятъ български народъ още трѣпнѣлъ отъ жестоко-ститѣ на Василия Българоубиецъ. Макаръ че много години минали оттогава, доживѣлитѣ очевидци и преданията разказвали за нечуванитѣ мъжки, на които били подложени българитѣ. Всѣко българско сърдце се свивало до болка при тия спомени, а възмущение изпълвало всѣкиго, когато чуелъ оскърбителнитѣ думи „варваринъ“ и „дебелоглавъ“, съ които гордитѣ ромеи зовѣли нашитѣ дѣди.

По това време въ предѣлитѣ на Византийската империя влизали и други „варварски“ държави и народи. Всички тѣ допринесли особено много за блѣска на византийската култура. Столицата на Византия Цариградъ (Константинополъ) и дворѣтъ на императоръ Алексей Комненъ давали приемъ и щедро възнаграждавали всички, които се отличавали съ дарби, умъ и знания, макаръ да били тѣ „варвари“ и „дебелоглави“. Така било създадено културното величие на гордата Византия.

*

Било свѣтло недѣлно утро. По улицитѣ на македонския градъ Драчъ имало голѣмо оживление. Всѣки бързалъ да стигне по-рано до българската църква, всѣки искалъ да заеме по-предно мѣсто. Въ тѣлпата отъ